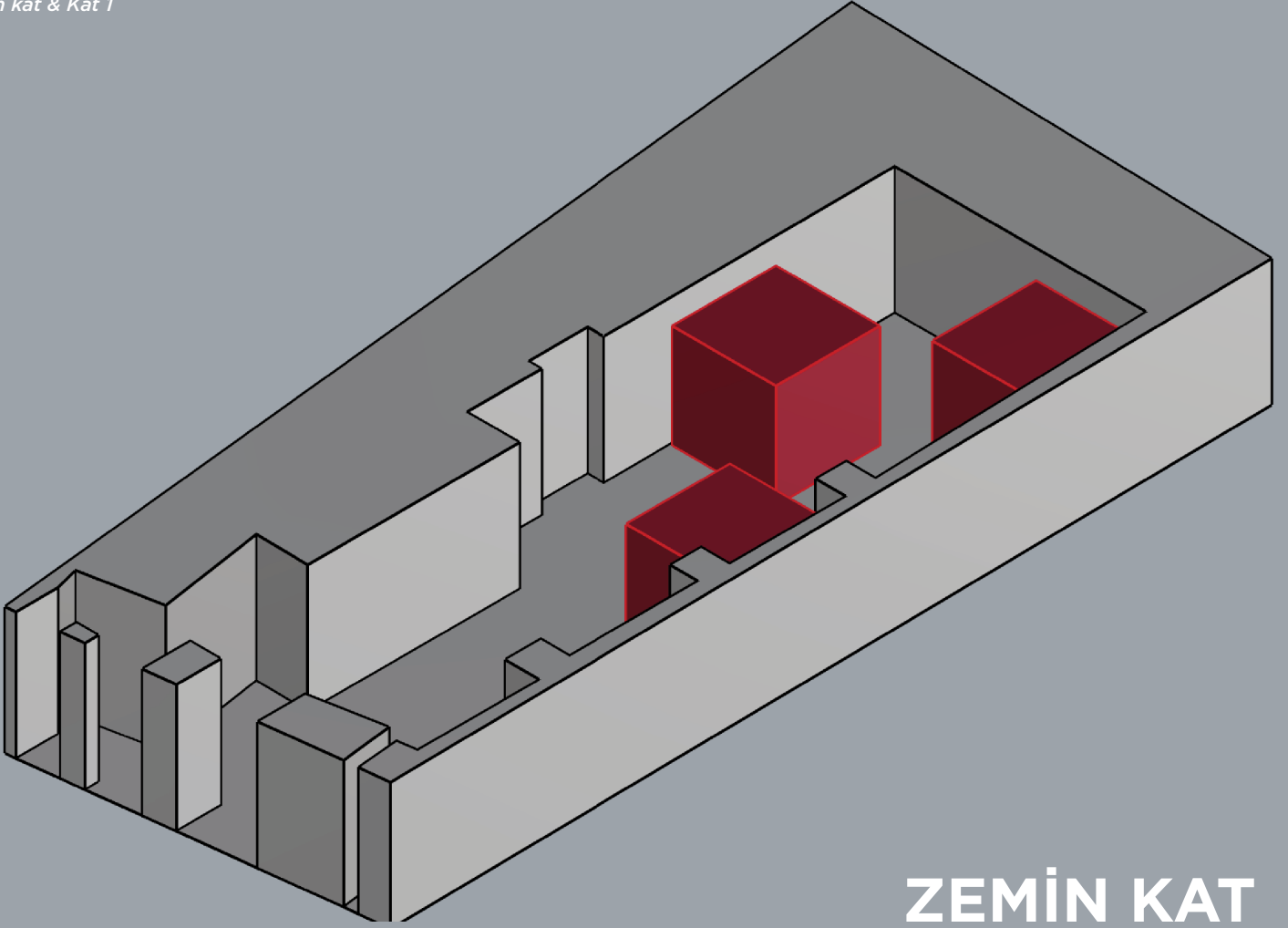
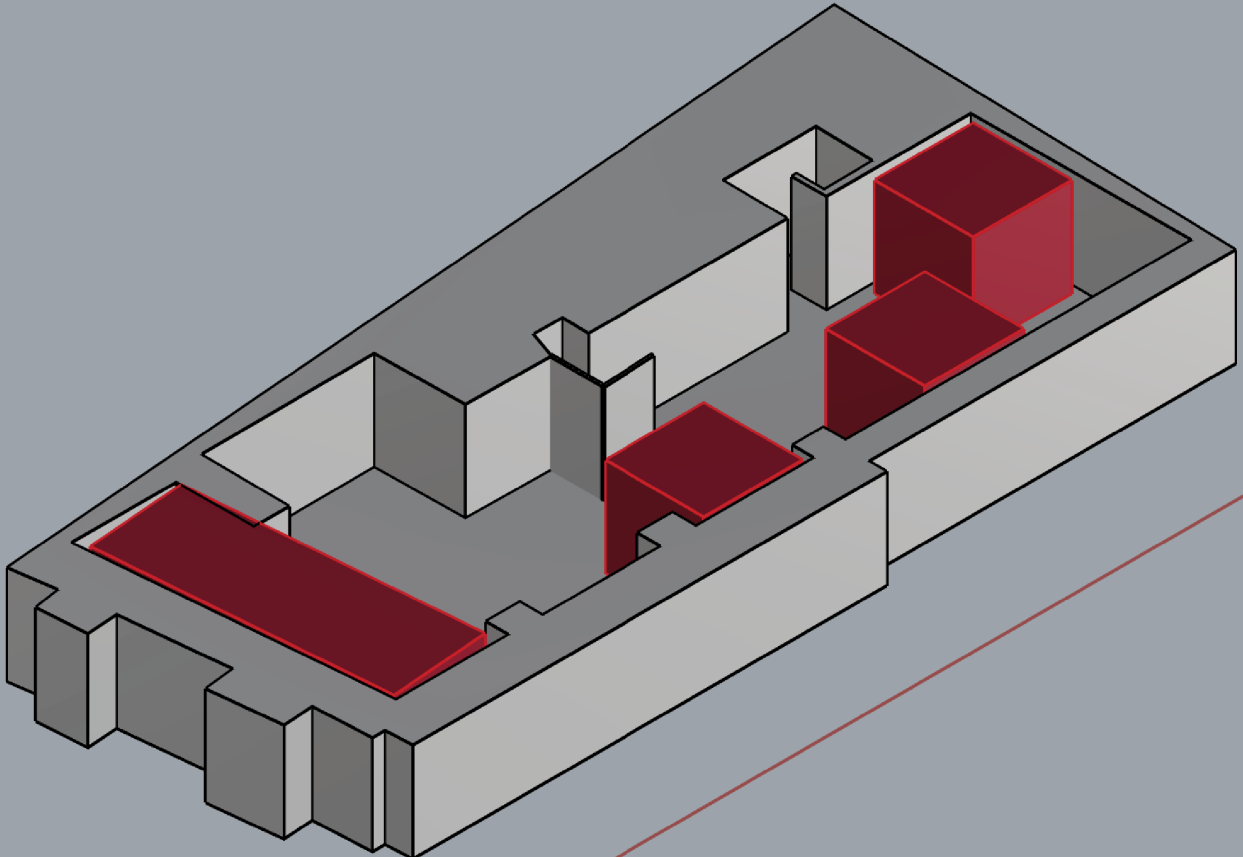

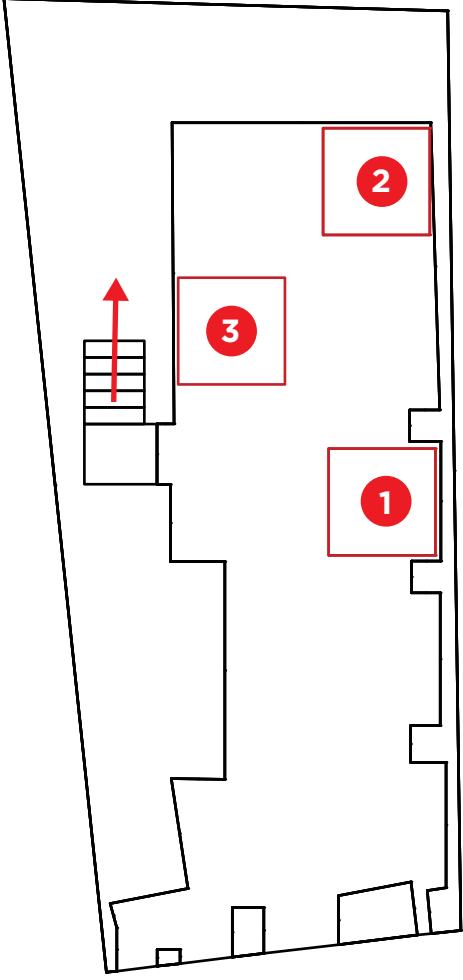
ZEMİN KAT

KAT 1

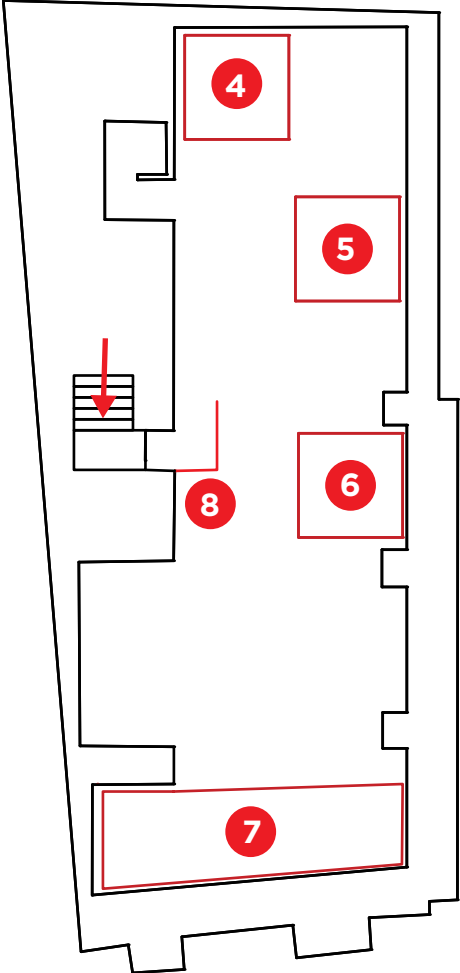
KAT PLANLARI

Zemin kat & Kat 1

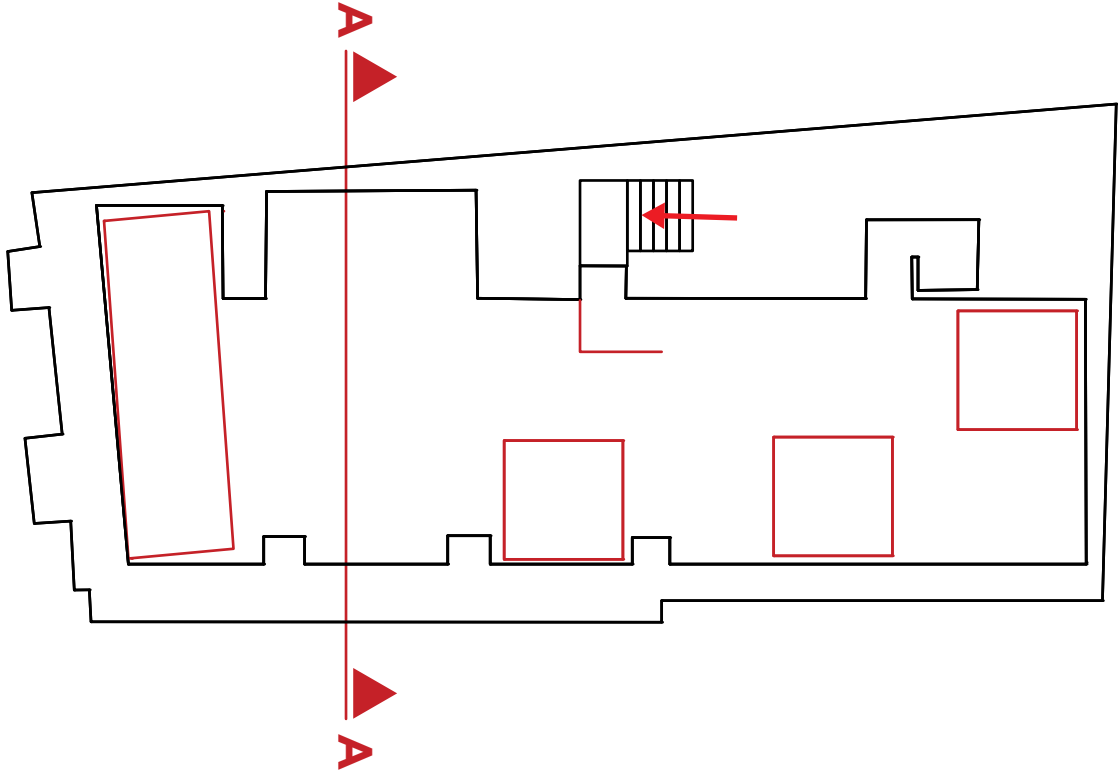
Zemin Kat

- 1- Utopik Bürokratik
Memed Erdener
- 2- Fûruğ
Sena Başöz
- 3- şimdi oturmuş, gökyüzüne bakıyorum
Canberk Akçal, Umut Ç. Güney
- 4- Your Untitled Stone
Sümer Sayın
- 5- Repost
Rana Kelleci
- 6- Ayırık Meydan
Serra Tansel
- 7- Stüdyo Fısıltı
- 8- Paravan

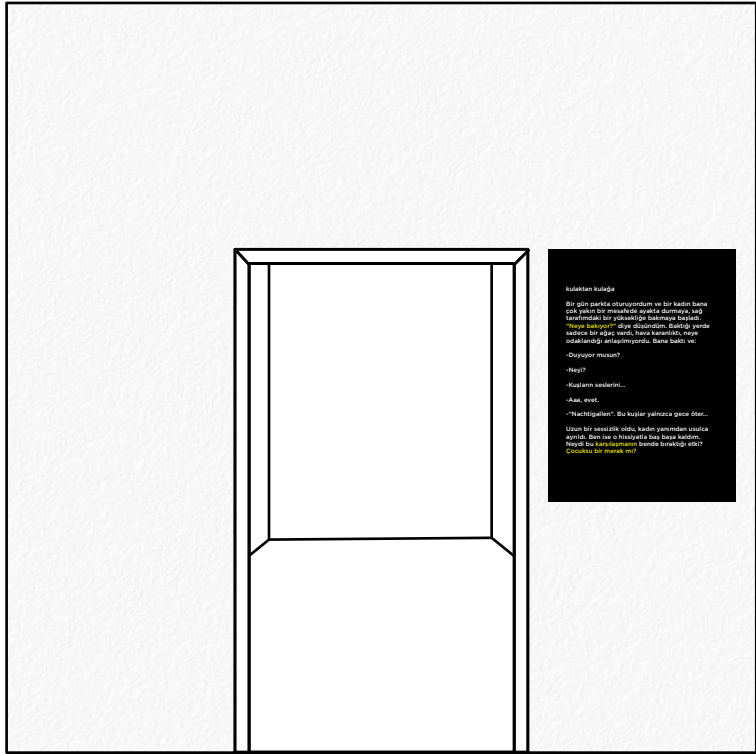
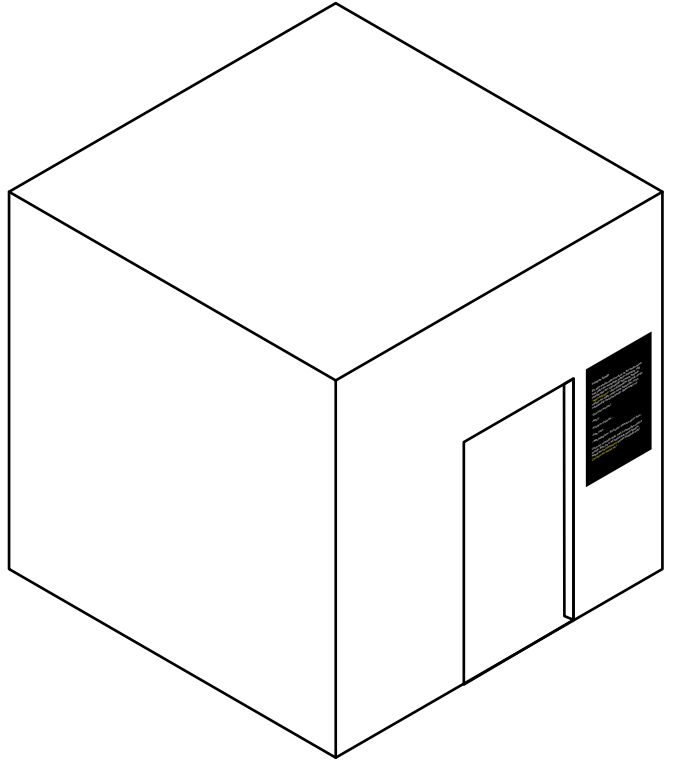
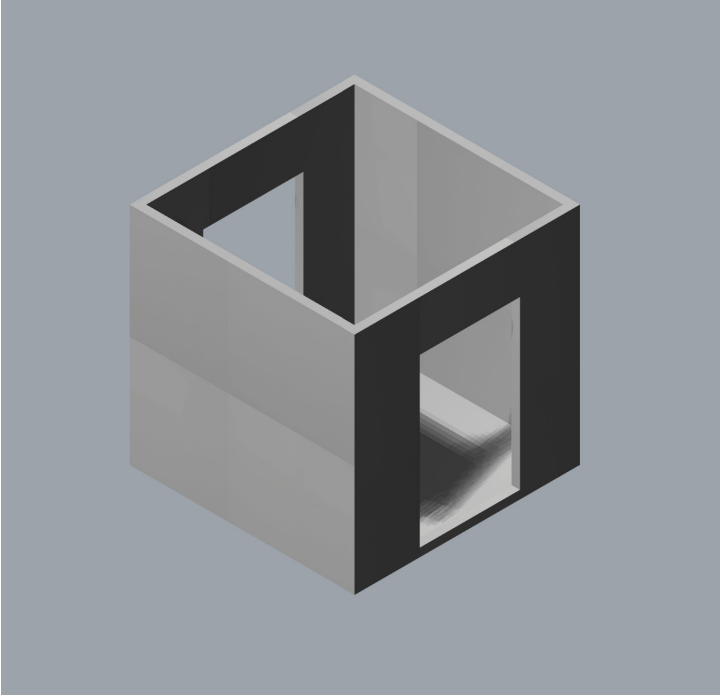
Kat 1

GENEL GÖRÜNÜŞ
Perspektif Kesit & Kat 1 A-A Kesiti

GENEL GÖRÜNÜŞ

Bir Odanın Genel Görünüşü

Kulaktan kulakla
Bir gün parkta otururken ve bir kadın bana
çok yakın bir mesafede ayakta durmaya, baş
kaldırarak bir şeyler söylemeye başladı.
"Neyi biliyorsun?" diye sordu. Ben de
kadın bir adım geriye, kollarını açarak, "Neyi
bilmediğini" söyledim. Bana baktı ve:
-Duyuyor musun?
-Hayır!
-Kulaktan kulakla..
-Aha, evet.
-"Nasıl biliyorsun?" Bu kızlar yalnızca gece düşer..
Uzun bir sessizlik oldu, kadın yarıdan uyarıcı
ayrıldı. Ben ise o hissiyatla hay hayla kaldım,
Neydi bu hissiyatımda? Benim hissiyatım, değil?
Çünkü bir erkek mi?

Genel Görünüş / Küpler:*

Serginin zemin katında 3.3x3.3 metre ve 1. katında 2.7x2.7 metre boyutlarında toplam altı adet küp yer alıyor.

Bu küplerin birkaç açıdan önemli olduğunu düşünüyorum. Öncelikle bu küpler aslında bir metodu da beraberinde getiriyor. Serginin başka şehirlerde gösterilme durumunda veya bunun bir seriye dönüşmesi halinde farklı mekanlara uygulanabilir bir tasarım dilini temsil ediyor. Ayrıca bu küplerin genel bir sergi yaratma metodu olarak ele alırsak multidisipliner bir yapıyı da hem bu sergide hem de başka sergiler için de taşıdığını söyleyebiliriz.

Bir başka özelliği ise küplerin girdiğiniz katta eşit alana sahip olması. Bu aslında sanatçı ve küratör ilişkisi açısından da önemli bir sembol olduğunu düşünüyorum. Herkesin günün sonunda eşit ve birbirinin aynısı bir alanı var. Burayı nasıl ele alacağı sanatçının bakış açısına bağlı. Aynı zamanda bu durum seyirciyi de bir yandan merak edilesi bir rotaya sürüklüyor. Çünkü her oda aynı dış görünüşe sahip ve içine giren seyirci “Bu odada ne var?” gibi bir merakla adımını atıyor. Bu tasarımın sonda karşımıza çıkan “Stüdyo Fısıltı” kısmı için de daha şaşırtıcı bir unsur yarattığını söyleyebilirim, çünkü beyaz kapalı odalardan camekan şeffaf bir alanı görüyorsunuz ve bunun da serginin sonu ve başı olarak tanımladığım kısmı güçlendirdiğine inanıyorum.

Aynı zamanda bu bir tür “white cube” eleştirisi olarak da adlandırılabilir. Sürekli maruz kaldığımız bu formatı direkt olarak, kelime anlamıyla kullanmak ve bunu yaparken sürekli dinamik, değişen bir metin ve iş topluluğu vermenin de aslında bu formatı yeniden düşünmeye ittiğine inanıyorum. En azında kişisel olarak benim bu sergi sonrası bu tip sorgulamaya girdiğimi söyleyebilirim.

Ayrıca haritada 8 numaralı olarak gösterdiğim paravan detayına da küçük bir parantez açmak isterim. Paravanı yapmamızın nedeni üstte de bahsettiğim rotayı takip etme, serginin devamıyla ilgili fikir sahip olmama durumunu güçlendirmek için koyduğumuz bir detay. Seyircinin hem belirlenen rotadan çıkmaması hem de serginin sonundaki “Stüdyo Fısıltı” kısmını ikinci kata girmeden önce görmemesi için tasarladığımız bir kesit.

*Sergi tasarım süreci Berk Poyraz ile birlikte koordineli bir şekilde planlanmıştır. Tasarım çizimleri de Berk Poyraz’a aittir.

Küratöryel Metin ve Oryantasyon:

Küratöryel metin serginin içerisinde iki farklı şekilde yer alıyor ve sergi tasarımı da doğrudan etki eden bir role sahip. İlk olarak gelen izleyicinin küplerin içerisine girerken sağ üstünde takip edeceği dinamik bir küratöryel metin var. Dört adet olan bu metinler (fiziksel bir sergi sürecinde küp sayısına eşit bir sayıda olması öngörülebilir.) aslında bir karşılaşma hikayesini merkeze alan serginin eserlerle beraber neye dönüşmek istediğini aktif gösteren bir yapıya sahip. Bu metinlerin organik bir düşünce sürecini yansıttığını, benim eserleri keşfetmem ve onlarla birlikte ilişki kurdukça sergiyi de bir çerçeveye oturtmamla paralel ilerleyen, tüme varma sürecini yansıtan bir kurguya sahip olduğu söylenebilir.

Burada önemli bir detay olarak küratöryel metnin siyah bir arka plan ve sarı işaretlenmiş kelimelerle birlikte sunuluyor olmasını gösterebiliriz. Oyunsu bir şekilde kelimelerin değiştiği, dönüştüğü, güçlü bir karşılaşmanın yerini bir çağdaş sanat sergisinde anonim bir örneğe bıraktığı bu kurgunun içerisinde aslında işaretlenen kelimeler de bu düşünce biçimini sorgulamayı hedefliyor.

İkinci metin ise dosyadaki sıralanmış dört metnin ardından “kulaktan kulağa (Stüdyo Fısıltı’da yer alan sergi sonu metni)” ibaresiyle geçen son metin. Bu metin serginin “Stüdyo Fısıltı” kısmıyla direkt bağlantılı. Sergiye girerken seyircinin sadece bu metinleri takip ettiği, hiçbir işte künye ya da iş detaylarını görmediği, sadece beyaz ve birbirine eşit alanlardaki küplerde gezinerek ve elinde hiçbir detay vermeyen bir sergi haritası ile önerilen yolu takip etmesini istiyorum. Burada aslında sinematik bir kurgu yaratmaya çalıştığım iddia edilebilir, zira film medyumunda olduğu gibi seyircinin benim belirttiğim yolda ilerlemesini dikte ediyorum.

Bu altı küpü tamamladıktan sonra seyirci Stüdyo Fısıltı’daki metni bulabilecek, sergideki işlerin açıklamalarının da yer aldığı bir sergi dokümantasyonu/katalogu içerisinde. Bu aslında serginin iki rotası olmasını sağlıyor; gidiş ve dönüş. Gidiş ilk başta bahsettiğim hareketli, sürekli minik değişimlere uğrayan metinler ve eserlerin bulunduğu odalarla seyircinin sergiyle ilk karşılaşması, dönüş ise fotoğraf stüdyosundan aldığı bilgilerle sergiden çıktığı bir rota. Böylelikle bir enformasyon kirliliği, yoğunluğu olmadan seyircinin bir kurgunun içerisinde kendini bulup vakit geçirmesi sonrasında ise interaktif bir stüdyo ile serginin bir parçası haline gelerek serginin bilgisini daha detaylıca yeniden gözden geçirmesini mümkün kılabileceğimi düşünüyorum.

1. kulaktan kulağa

Bir gün parkta oturuyordum ve bir kadın bana çok yakın bir mesafede ayakta durmaya, sağ tarafımdaki bir yüksekliğe bakmaya başladı.

“*Neye bakıyor?*” diye düşündüm. Baktığı yerde sadece bir ağaç vardı, hava karanlıktı, neye odaklandığı anlaşılmıyordu. Bana baktı ve:

-Duyuyor musun?

-Neyi?

-Kuşların seslerini...

-Aaa, evet.

-“Nachtigallen”. Bu kuşlar yalnızca gece öter...

Uzun bir sessizlik oldu, kadın yanımdan usulca ayrıldı. Ben ise o hissiyatla baş başa kaldım. Neydi bu *karşılaşmanın* bende bıraktığı etki? *Çocuksu bir merak mı?*

kulaktan kulağa bu merak duygusunun etkilerini incelemek üzerine bir tecrübe alanı kurgulamaya çalışır.

2.kulaktan kulağa

Bir gün parktaydım ve bir kadın yanımda uzunca bir süre durdu. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. **Bana baktı:**

-Bülbüller yalnızca gece öter.

-Aaa, gerçekten mi?

-Evet. Çok güzeller değil mi?

Uzun bir sessizlik oldu, baktığımda kadın gitmişti. Bu karşılaşmanın bende bıraktığı hissiyatı sergideki sanatçılarla paylaştıkça bir hikaye eko yapıyor ve hepimizde benzeri bir yere varıyormuş gibi gelmeye başladı. **Çocuksu bir merak**, yoldaki birine **rastgelme, beklenmedik bir karşılaşma**. Neden birlikte yürümeyi seviyoruz, niye bir anda tek bir şeye odaklanıyoruz, bu soruları sormaya başladıkça aslında kendimizi bir çevrenin etrafında bulmaya başladık: Bir **gürültü** var ve biz **ihtimalleri** seviyoruz.

kulaktan kulağa gürültü kavramı üzerinden çok ihtimalli bir etkileşim ortamı yaratmaya çalışır.

3.kulaktan kulağa

Gürültü'nün rastgeleliđi ilgimizi çekiyor.

Bir mekanın içerisinde bulunurken bir anda birinin belirivermesi ve “Bu kuşları biliyor musunuz?” diye sorma ihtimalini seviyoruz.

İhtimaller *organik* bir teklik içeriyor.

Neden yürüyüşe çıkmak istiyoruz? Hareketin içerisinde adımlarını sıklaştırırken hangi sahneler aklında kalıyor? *Sokakta* en son tanımadığın suratı gözünün önüne getirebiliyor musun?

kulaktan kulağa bir mekan içerisinde farklı obsesyonların bir araya gelmesini, küçük ayrıntıların sahnelenmesine olanak tanır.

4.kulaktan kulağa

Kalabalık içerisinde olmak ve bunun bıraktığı etkileri araştırmak isterken ve **Gürültü** üzerine yoğunlaşırken, farklı repliklerle dolu bir parkta kendimi buldum. Birisi bir kuşa bakıyordu, birisi telefonla konuşuyordu, bir başkası ise sigara içerken arkadaşını uzaktan görmüş selam veriyordu. Bu **karşılaşmalar**, bir sahneden diğerine geçebilme ihtimali, göz önünden akan hikayeler topluluğu. Yanımda Rana olsa ne düşünürdü acaba dedim. Yanıma oturdu. Sonra Umut, sonra ben, sonra tekrar Rana sonra sen?

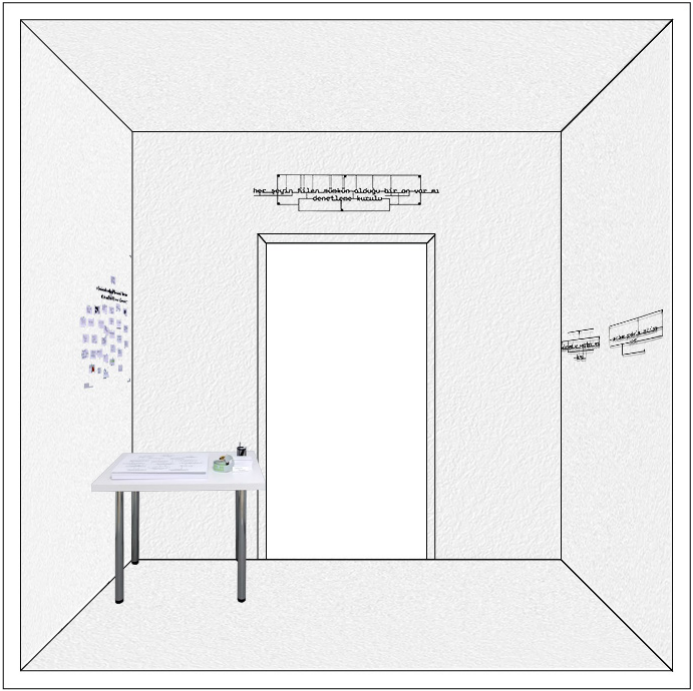
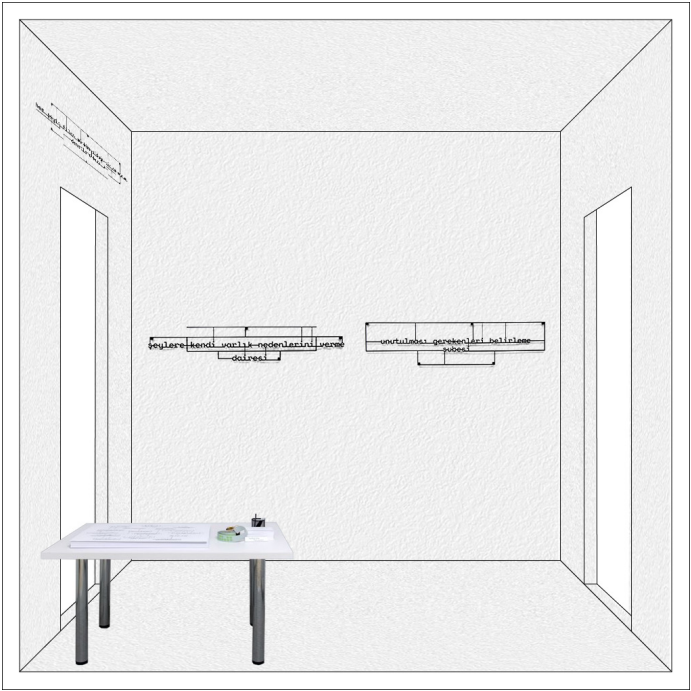
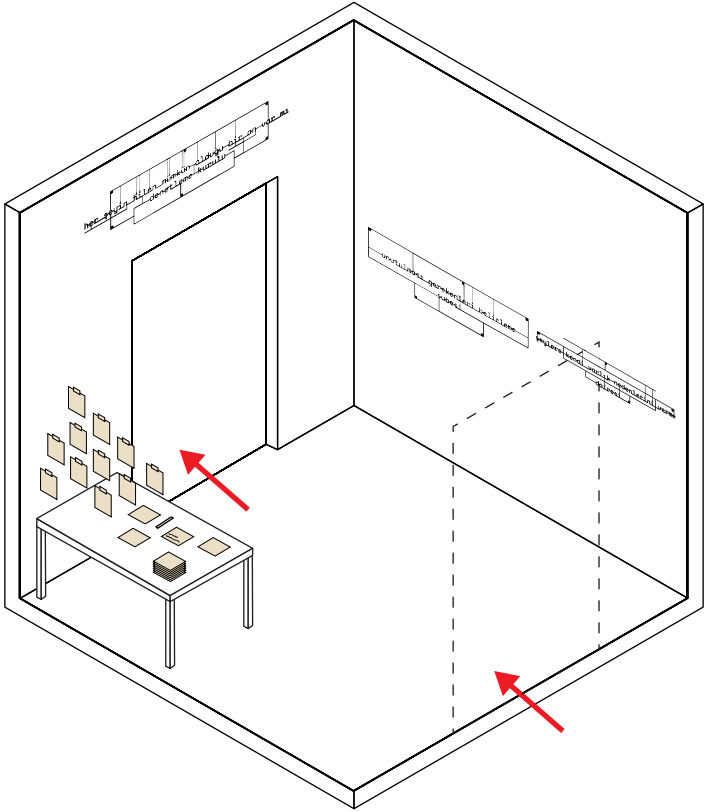
Bir ortamın içerisinde farklı gözlerin ne gördüğünü takip etmek, **merak** etmek bir sürece dahil ediyor. Neden buna ihtiyacımız var? **Organik** bir sürece varmak, **rastgele** bir şekilde bilgiye ulaşmak bizde nasıl bir hissiyat bırakıyor?

kulaktan kulağa eserin seyirciyle buluştuğu alanı özneleştirmeye çalışır.

kulaktan kulağa (Stüdyo Fısıltı’da yer alan sergi sonu metni)

kulaktan kulağa, bir hikayeden yola çıkarak gürültü ve rastlantı kavramlarını incelemeye çalışır. Gürültü başlangıçta “negatif” bir tür ses topluluğu ifadesi taşısa da beraberinde bir tür mekansal çağrışım da barındırdığı söylenebilir. Mekanla kurduğu ilişkinin derinliği kendi tanımlamalarında da görülebilir: Sokak gürültüsü, mekan gürültüsü, dışarıdaki gürültü. Bu doğrultuda gürültünün bir mekanın *karakterini* içerisinde barındıran tekil bir güce sahip olduğu düşünülebilir.

İçerisinde birçok farklı insanın, objenin, hareketin toplamını taşıyan bir tür anlık mekan hafızası olarak da ele alabileceğimiz gürültü aynı zamanda yine bütün bu eylemler/kişiler toplamının birbiriyle rast geldiği bir tür anı da beraberinde getirir. kulaktan kulağa, ismindeki çağrışımdan da yola çıkarak gürültünün bu iletişimsel bilgi ağına odaklanır. Gürültünün içerisinde karşılaşılan anlar ne anlam taşır? Gürültünün taşıdığı bilgi ağına ulaşma biçimimizin planlanmamış bir rast gelmeye dayalı olması bize tecrübe ile ilgili ne söyler? **kulaktan kulağa seyirciyi küçük detayların sahnelendiği bir rotaya sürükleyerek çağrışım odaklı bir iletişim yaratmaya çalışır.**

Memed Erdener – Ütopik Bürokratik:

Küpe girildiğinde sağ duvarda ve karşı duvarda, kapının üzerinde Ütopik Bürokratik işlerinin yer almasını planlıyorum. Sağ duvarda yer alacak işler:

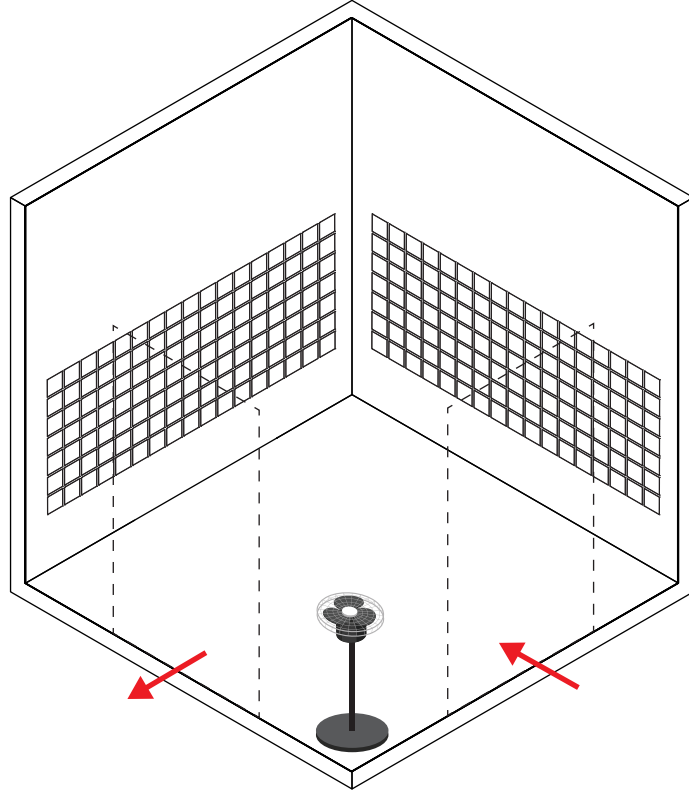
Şeylere Kendi Varlık Nedenlerini Verme Dairesi, 3 mm demir levhadan lazer kesim, 23 x 130,5 x 2,5 cm, 2021

Unutulması Gerekenleri Belirleme Şubesi, 3 mm demir levhadan lazer kesim, 31,5 x 13 x 2,5 cm, 2021

Karşı duvarda yer alacak iş:

Her Şeyin Fiilen Mümkün Olduğu Bir An Var Mı Denetleme Kurulu', 3 mm demir levhadan lazer kesim, 29 x 147,5 x 2,5 cm, 2021

Sol duvarda ise #GelecekteBirÜlkeiçinFikirler adı altında bir masa ve karşısında seyircinin bu masayı kullanarak aktif dahil olabileceği bir duvar planlıyorum.

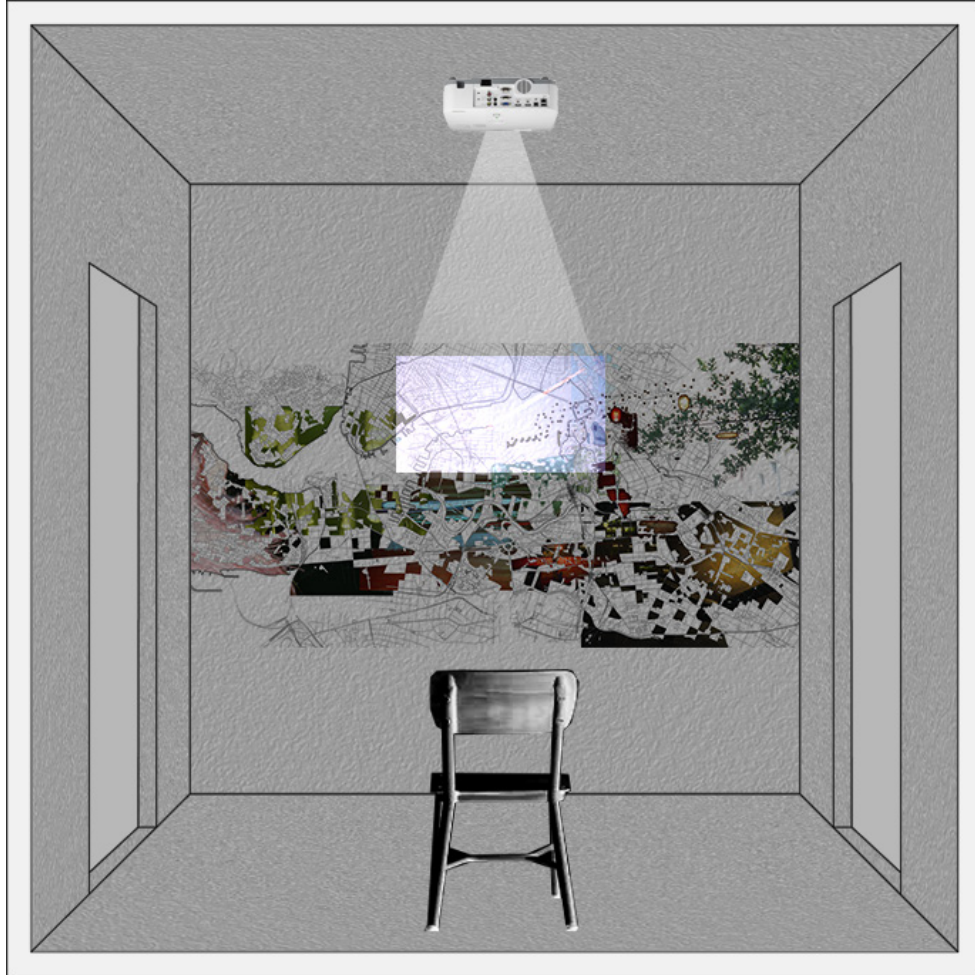
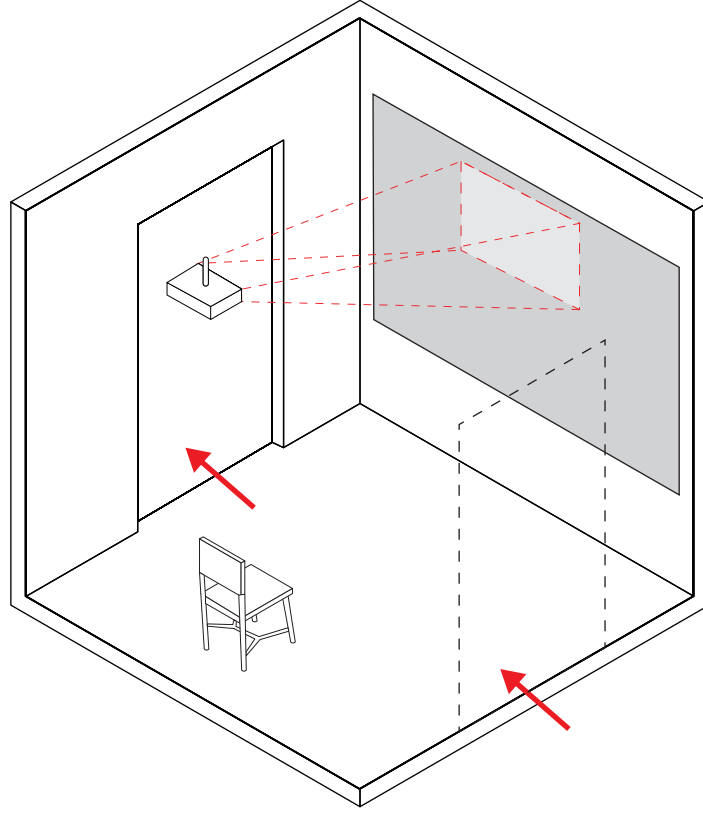

Sena Başöz – Fûruğ:

Depo sergisindeki yerleşim planını korumak istiyorum. 330 A4 kağıdı boyutundaki baskılar, 8 sıra şeklinde sıralanıyor. Her kağıdın birbirleriyle her yönden 0,5 cm uzaklıkları var. Depo'daki yerleştirmeden farklı olarak iki vantilatör yerine 1 vantilatör kullanmak istedim. Baskıların fiziksel alanda sığmaması durumunda Sena Başöz ile koordineli bir biçimde kağıtların sıralanmasında revize yapılabilir.

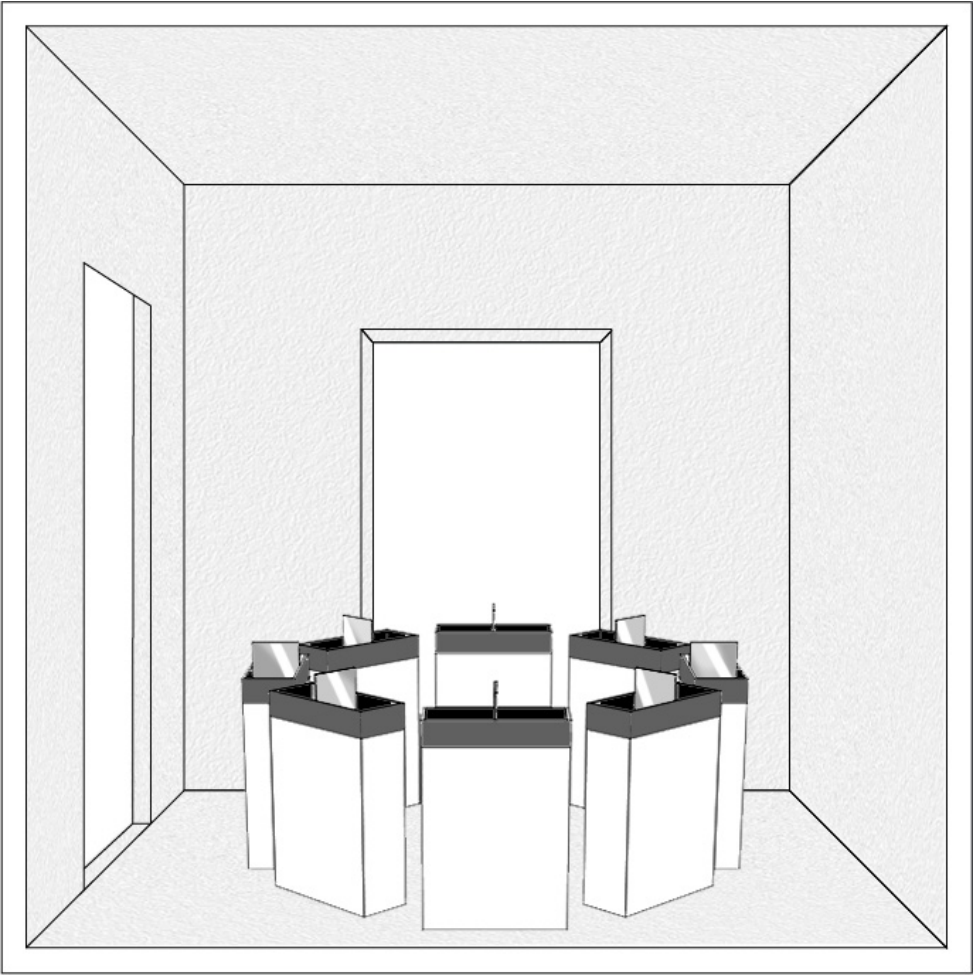
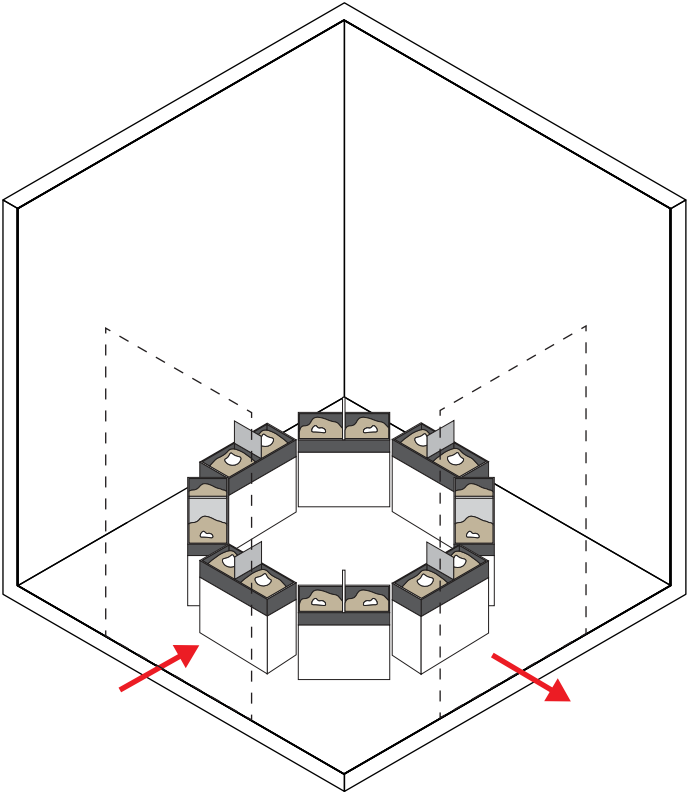
şimdi oturmuş, gökyüzüne bakıyorum

Canberk Akçal, Umut Ç. Güney

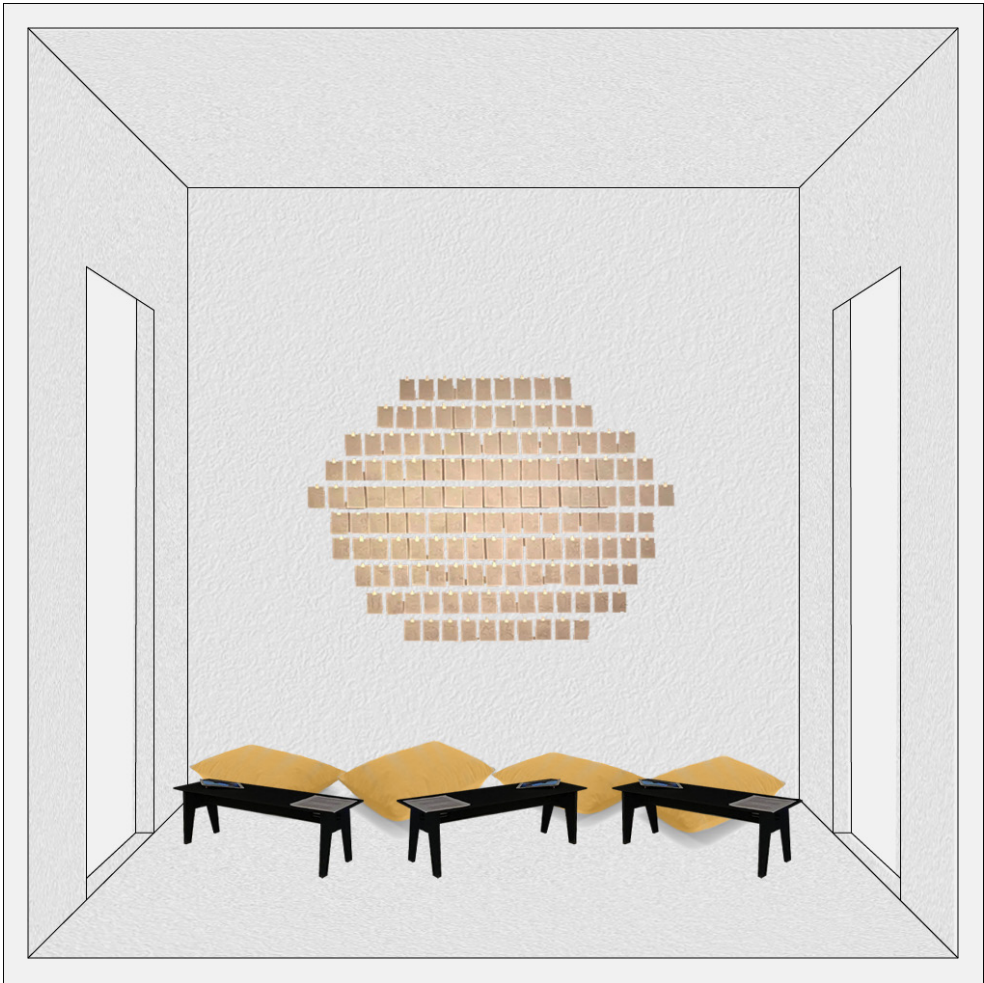
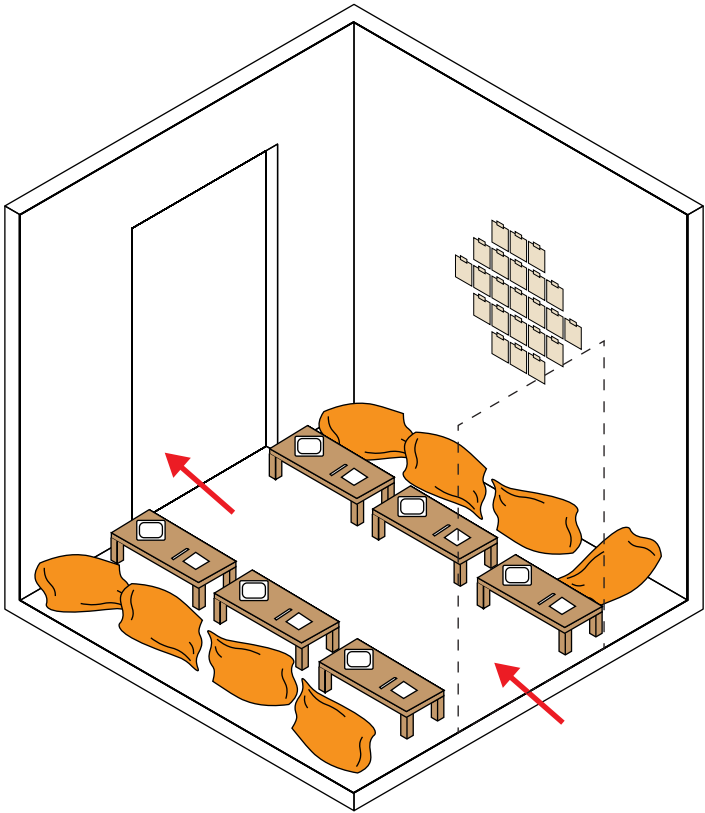
Canberk Akçal, Umut . G ney – Şimdi oturmuş, gökyüzüne bakıyorum:

2x3 metre b y kl ğ ndeki haritanın duvara yapıŐtırılarak yerleŐtirilmesinin üzerine planda da gösterildiği gibi haritanın orta üst kısmına, haritanın üst sınırının da altında biraz pay bırakacak Şekilde videonun gösterimi yapılacak. Küçük bir ekran, pencere hissiyatı vermesi önemli, tam boyutu projeksiyonun özellikleri ve fiziksel mekandaki planlamaya göre deĐiŐkenlik gösterebilir. Sandalye ise olabildiğince sade ve yerin renginden çok bağımsız olmayacak bir tona sahip olması planlanıyor.

Sümer Sayın – Your Untitled Stone:

Kaidelerin boyutları 1 metreden fazla olmayacak ve zeminin rengiyle uyumlu, sade bir kesimi olması öngörülüyor. Üstlerinde derinliği 10 cm, eni 20 cm ve uzunluğu 25 cm siyah sandıklar yerleştirilecek. Seramik ve aslı taşlar karşılıklı olarak her sandıkta gösterilirken, sandıkların ortalarına ayna yerleştirilmiş, içlerine ise kum doldurulmuş olacak.

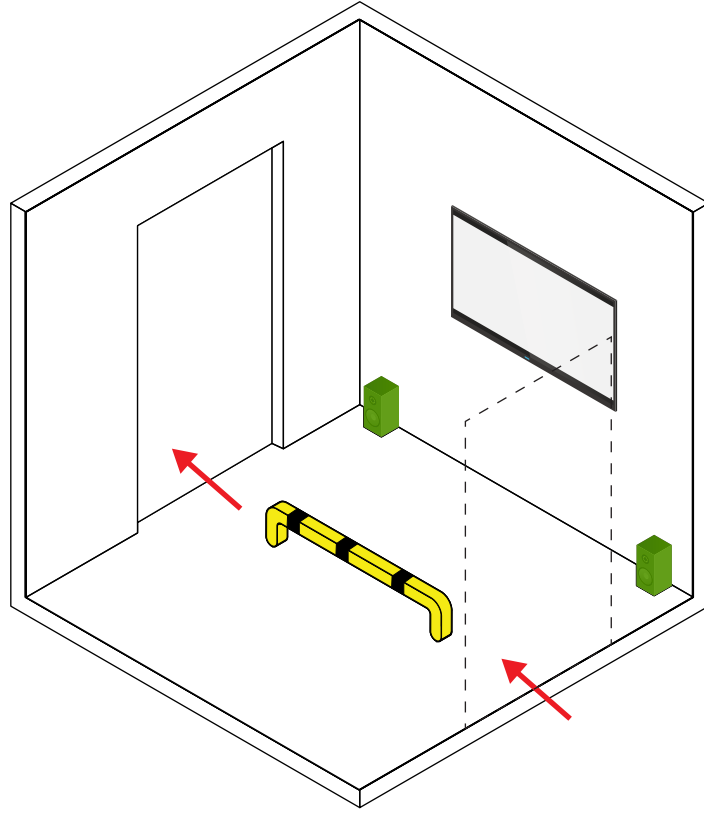
Rana Kelleci – Repost:

70cm boyutunda 4'erli ve karşılıklı iki sıra halinde minderlerin bir araya gelmesi ve karşılarında da benzeri boyutlarda, yüksekliği minderlere otururken çalışmaya uygun olabilecek bir şekilde olması planlanıyor. Repost'un yapım şekliyle ilgili detaylar da yine yer hizasında çerçevelenmiş veya poster olarak asılmış bir biçimde duracak. Yerleşimin seyirciyi odanın içinde rahat hissettirecek, sergideki "gözlemci" hissiyatından koparacak bir yapıda olması önemli.

Repost işlerinin duvarlara asılması süreci ise Rana Kelleci'yle her performans sonrası birlikte karar verilmesi düşünülüyor. Kağıtların boyutları telefon ekranı büyüklüğünde olması tahmin ediliyor.

Ayrık Meydan

Serra Tansel

Serra Tansel – Ayrık Meydan:

Pilot Galeri'deki yerleştirmenin aynısı kullanılırken, barikat bu gösterimde bir tık daha yüksek olacak. Böylelikle seyircinin barikatın arkasına geçmek dışında üzerine oturmak gibi bir opsiyonu da mevcut. Ayrıca videonun seslerinin yere koyulan iki hoparlör üzerinden verilmesi de kaykay hissiyatını güçlendirebileceğini düşündük.

Stüdyo Fısıltı:

İşlerin hepsini gezen seyirci sonrasında “Stüdyo Fısıltı” adlı bir fotoğraf stüdyosuna denk gelecek. Bu bildiğimiz Kadıköy, Beyoğlu’nda vesikalık fotoğraf çekirmek için girdiğimiz klasik, dışı cam, yuvarlak kapı kolu olan bir stüdyo. Vitrininde bir alçıpan yarı duvar önüne sabitlenmiş 5-6 adet fotoğrafla karşılamak olan seyirci, bu fotoğraflarda aslında sergi boyunca gezdiği sanatçıları bir arada görme şansına sahip olacak. Bu noktada sanatçılarla beraber ortak düzenleyeceğimiz fotoğraf çekimlerinde normal bir fotoğraf stüdyosunun içerisinde yer alan klasik mizansenleri tekrar edeceğiz, bir sanatçının bir diğeriyle düğün fotoğrafı, tahminen en yaşlımızın mezuniyet fotoğrafı, olası aile pozu gibi farklı ihtimaller mümkün. İçeri giren seyirci stüdyonun sağında yer alan greenbox’ta ise poz verip fotoğraf çekilebilir ve yine sanatçılarla beraber hazırlayacağımız şehirden farklı manzaralardan birini arka planı olarak çekebilir. Bunu yaparken yine çekimin yanında duran askılıkta sanatçılarla birlikte çıktığımız alışverişten seçtiğimiz ikinci el ceket/montlardan birini giyebilir, farklı bir dönemde şehirden bir poz veriyormuş gibi retro bir hissiyata da kapılabilir.

Stüdyo solunda yer alan sandalyelerde(yine klasik bir stüdyo ortamına uygun seçilmiş tasarımlarda) greenbox’ta halihazırdaki bir sergi görevlisinin bir başka seyirciyi çekme ihtimaline karşın gelen kişi oturup bekleyebilir, karşısında yer alan kasa görevi gören bir masanın üzerinden de serginin dokümantasyonunu alıp vakit geçirebilir. Fotoğraf çekimi sonrasında ise gelen seyirci bir hafta önceki seyircilerin fotoğraflarını duvara yapııştırılmış olan bir tür slideshow yapan bir gözlükle görebilecek. (60’lardan kalma Viewmaster gözlükleri) Bu gözlüğün içerisinde yer alan reellerin içerisine seyircilerin fotoğraflarının yerleştirilmesi için de stüdyoda yer alan kamera analog bir kamera olacak. Bir hafta önceki fotoğraflar rastlantısal bir biçimde karar verilirken, stüdyonun seyircinin sergiyle karşılaşmasını kendine has bir şekilde arşivliyor olması, bir tür serginin gürültüsünün görünür kılmayı da beraberinde getiriyor.

Burayı bir eser/iş olarak tanımlamayı doğru bulmuyorum. Küratöryel yapı içerisinde aslında müzelerde yer alan gift shop mantığının farklı bir uyarlaması olarak düşünülebilir. Seyircinin sergiye dahil olması, buradan sonra bir katkı sağladığı bir alandan çıkarak “dönüş” rotasına elinde sergi bilgisiyle(dokümantasyon/sergi kataloğu) gidebilmesi ve normalde sergilerde sanatçıların sergide yer alma pozisyonlarının bu stüdyodaki fotoğraflarla bir tür kırılma yaşaması buranın farklı ihtimallerini öne çıkarıyor. Sanatçı repesantasyonunu bir stüdyoda rastgeldiğimiz fotoğraflar gibi uçucu ama merak uyandırıcı, mizahi bir tavırla sunmak, sanatçılarla beraber hareket ettiğimiz/kurguladığımız bir kreatif alan meydana getirmek ve seyircinin “White cube” bir ortam içerisinde geri döneceği İstiklal’de birçok kez karşılaşılabileceği “dükkan” mantığını yeniden sorgulatması açısından önemli olduğunu düşünüyorum. Ayrıca caddenin dokusundan kopan bir yapının sergi alanında buluşması, Boltanski’nin değişiyi “oyunun kurallarını değiştiren bir sergi tecrübesi” yaratmak açısından beklenmedik bir tarafı olduğuna inanıyorum. Son olarak yine semt dokusunun geçmişini ele almak gerekirse 50’lerde İstiklal’de bir stüdyoya girerek oranın kokusunu alan bir hatıra fotoğrafı çekirtmenin ne kadar değerli olduğunu ve günümüzde bu stüdyo anlayışının yerini “turistik”, “fonksiyonel” stüdyo anlayışlarına bıraktığını düşünürsek, bu stüdyonun sadece mizahi bir tavır beslemekten öte semtin geçmişine de bir referans taşıdığını düşünmekteyim. Serra Tansel ile yaptığımız bir konuşmadan şu alıntıyla bitirmek bu kısmı doğru geliyor: *“Şehrin arka planı eskiden daha çok gözükiyordu, şimdi sadece suratlar var.”*